

Lovgivningsmæssigt grundlag

Befordring fra hospital til kommunal akutplads

Spørgsmålet om befordring er reguleret ved *Bekendtgørelse om befordring og befordringsgodtgørelse efter sundhedsloven (BEK nr. 816- [Retsinformation](#))*. Af kapitel 3 (§§13-18) i bekendtgørelsen fremgår det, at regionen er forpligtigede til at sørge for befordring til og fra vederlagsfri sygehusbehandling m.v., hvis patientens tilstand forhindrer vedkommende i at tage offentlig transport. Det er derfor vurderingen, at regionen har forpligtigelsen til at sikre befordring til både borgerens eget hjem såvel som den kommunale akutplads.

Befordring fra eget hjem til kommunal akutplads

I nogle tilfælde vil der være behov for befordring fra borgerens eget hjem og til en kommunal akutplads. Beslutningen herom kan enten foretages af det kommunale personale eller på foranledning af den praktiserende læge. I nogle kommuner kan også det udgående regionale geriatriske team anmode om befordring til en borger, som vurderes at skulle have et ophold på en kommunal akutplads frem for indlæggelse på hospitalet.

Der har igennem længere tid hersket en usikkerhed om det lovgivningsmæssige grundlag for hvem der kan visitere til de kommunale akutpladser og endvidere hvilken part betalingsforpligtigelsen for befordringen påhviler.

Spørgsmålet om betaling for befordring til kommunale akutpladser har været rejst af Folketingets Sundheds- og ældreudvalg i januar 2020 til Sundheds- og ældreministeren (Spg. 560, 30. januar 2020). Af ministerens svar fremgår, at:

"De kommunale akutfunktioner, herunder de kommunale akutpladser, er en del af hjemmesygeplejen efter sundhedslovens §138. Sundhedslovens bestemmelser om befordring regulerer ikke transport til hjemmesygepleje og dermed heller ikke transport mellem hjem og kommunal akutplads. Der kan derfor ikke med hjemmel i sundhedsloven ydes tilskud til denne transport." (Link til ministerens svar af 30. Januar 2020: [SUU Alm.del - endeligt svar på spørgsmål 561 : SUU alm. del - svar på spm. 560.pdf \(ft.dk\)](#))

I stedet for sundhedsloven henviser ministeren, efter konsultation med Social- og Indenrigsministeriet, at kommunerne har mulighed for via §117 i serviceloven, at yde tilskud til befordring ud fra en begrundelse om en borgeres varige funktionsnedsættelse, som gør at vedkommende borgere ikke kan transportere sig selv med offentlige transportmidler. Det understreges, at det ikke er en pligt, men en mulighed som kommunen har. Det er op til kommunen selv at tilrettelægge en sådan tilskudsordning. Tilskud skal ske efter en vurdering af behovet i det enkelte tilfælde.

Som anført anser ministeren akutpladser, som en del af hjemmesygeplejen jf. §138 og at der derfor i denne paragraf ikke findes hjemmel til befordring. Dette vil muligvis udgøre en udfordring i forhold til den regionale betalingsforpligtigelse på befordring til kommunale akutpladser. Regionen vil imidlertid have forpligtigelsen, hvis borgeren skulle transporteres fra hospitalet og til eget hjem jf. §14 og §20 i bekendtgørelsen. Det bør ikke kunne fritage regionen for ansvar, at patienten i det konkrete tilfælde skal modtage hjælpen på akutpladsen og ikke i eget hjem.